राष्ट्रिय प्राकृतिक स्रोत तथा वित्त आयोग

सिंहदरवार, काठमाण्डौ

आर्थिक वर्ष २०७८/७९ का लागि सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको सीमा सम्बन्धमा नेपाल सरकार, प्रदेश सरकार र स्थानीय सरकारलाई गरिएको सिफारिस

सिफारिस मिति : २०७८/०१/२० गते सोमवार

१. पृष्ठभूमि

सङ्घीय लोकतान्त्रिक गणतन्त्र नेपालको मूल संरचना सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय तह गरी तीन तहको रहेको छ। तीनै तहका सरकारका बिचमा राज्यशक्तिको बाँडफाँट गरिएको छ। सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय तहले आफ्नो क्षेत्राधिकारभित्र रही आर्थिक अधिकार सम्वन्धी विषयमा कानून बनाउने, नीति तथा योजना तयार गर्ने, वार्षिक बजेट तर्जुमा र त्यसको अनुमोदन गर्ने, कार्यक्रम कार्यान्वयन लेखाङ्कन तथा प्रतिवेदन गर्ने र लेखापरीक्षण गराउने कार्य गर्नु पर्दछ। बजेट अनुमान गर्दा अनुमानित आय भन्दा व्यय बढी हुने अवस्थामा सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय तहले घाटा बजेट ल्याउन सक्ने र बजेट घाटा व्यवस्थापन सङ्घीय कानून बमोजिम हुने व्यवस्था छ। घाटा बजेट पेश गर्दा तीनै तहका सरकारले घाटा पूर्ति गर्ने स्रोतको स्पष्ट आधार समेत खुलाउनु पर्ने व्यवस्था अन्तर-सरकारी वित्त व्यवस्थापन ऐन, २०७४ मा रहेको छ। संविधानतः तीनै तहका सरकारले बजेट घाटा पूर्तिका लागि कानून बमोजिम ऋण लिन सक्छन्।

ऋण वाह्य वा आन्तरिक गरी दुई प्रकारको हुन्छ। समष्टिगत आर्थिक सूचकहरूको विश्लेषण गरी सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको सीमा सिफारिस गर्ने काम, कर्तव्य र अधिकार राष्ट्रिय प्राकृतिक स्रोत तथा वित्त आयोगको हुने संवैधानिक व्यवस्था रहेको छ। उल्लिखित व्यवस्था बमोजिम आर्थिक वर्ष २०७८/७९ को लागि सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको सीमा यस आयोगबाट निर्धारण गरी सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारसमक्ष सिफारिस गरिएको छ।

२. कानूनी व्यवस्था

क. नेपालको संविधान

सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको सीमा सम्बन्धमा नेपालको संविधानमा देहायका व्यवस्थाहरू रहेका छन् :

- धारा ५९ को उपधारा (१) - सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय तहले आफ्नो अधिकार भित्रको आर्थिक अधिकार सम्वन्धी विषयमा कानून बनाउने, वार्षिक बजेट बनाउने, निर्णय गर्ने, नीति तथा योजना तयार गर्ने र त्यसको कार्यान्वयन गर्ने छन् ।
- धारा ५९ को उपधारा (७) - सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय तहको बजेट घाटा व्यवस्थापन तथा वित्तीय अनुशासन सम्वन्धी व्यवस्था सङ्घीय कानून बमोजिम हुनेछ ।
- धारा ११५ को उपधारा (२) - सङ्घीय कानून बमोजिम बाहेक नेपाल सरकारले कुनै ऋण लिने र जमानत दिने छैन ।
- धारा २०३ को उपधारा (२) - सङ्घीय कानून बमोजिम बाहेक प्रदेश सरकारले कुनै ऋण लिने र जमानत दिने छैन ।
- धारा २२८ को उपधारा (१) - कानून बमोजिम बाहेक स्थानीय तहमा कुनै कर लगाउन, उठाउन र ऋण लिन पाइने छैन ।
- धारा २३० को उपधारा (१) – गाउँ कार्यपालिका र नगर कार्यपालिकाले प्रत्येक आर्थिक वर्षको राजस्व र व्ययको अनुमान स्थानीय कानून बमोजिम गाउँ सभा वा नगर सभामा पेश गरी पारित गराउनु पर्नेछ।
- धारा २३० को उपधारा (२) – गाउँ कार्यपालिका वा नगर कार्यपालिकाले राजस्व र व्ययको अनुमान पेश गर्दा घाटा बजेट निर्माण गर्नुपर्ने भएमा सङ्घीय कानून र प्रदेश कानून बमोजिम घाटा पूर्ति गर्ने स्रोत समेतको प्रस्ताव गर्नु पर्नेछ।
- धारा २५१ को उपधारा (१) को खण्ड (च)-समष्टिगत आर्थिक सूचकहरूको विश्लेषण गरी सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको सीमा सिफारिस गर्ने काम, कर्तव्य र अधिकार राष्ट्रिय प्राकृतिक स्रोत तथा वित्त आयोगको हुनेछ।

ख. अन्तर-सरकारी वित्त व्यवस्थापन ऐन, २०७४

नेपाल सरकार, प्रदेश तथा स्थानीय तहले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको सीमा, नेपाल सरकारले ऋण दिन सक्ने र घाटा बजेट पेश गर्न सक्ने सम्बन्धमा अन्तर-सरकारी वित्त व्यवस्थापन ऐन, २०७४ मा देहायका व्यवस्थाहरू रहेका छन् :

दफा १४: आन्तरिक ऋण

(१) नेपाल सरकार, प्रदेश तथा स्थानीय तहले आयोगले सिफारिस गरेको सीमा भित्र रही आन्तरिक ऋण लिन सक्नेछ।

तर प्रदेश तथा स्थानीय तहले आन्तरिक ऋण लिनु अघि नेपाल सरकारको सहमति लिनु पर्नेछ।

(२) नेपाल सरकार तथा प्रदेशले प्रचलित कानूनको अधीनमा रही ऋणपत्र जारी गरी आन्तरिक ऋण उठाउन सक्नेछ।

(३) प्रदेश तथा स्थानीय तहले आन्तरिक ऋण लिन नेपाल सरकारको सहमति माग गर्दा आन्तरिक ऋण लिन खोजिएको योजना, योजनाबाट प्राप्त हुन सक्ने प्रतिफल र उपलब्धि, ऋण भुक्तानी योजना, ऋण दिने संस्थाको विवरण सहितको प्रस्ताव अर्थ मन्त्रालय समक्ष पेश गर्नु पर्नेछ।

(४) उपदफा (३) बमोजिम पेश भएको प्रस्ताव कार्यान्वयनयोग्य देखिएमा नेपाल सरकारले सम्बन्धित प्रदेश वा स्थानीय तहलाई आन्तरिक ऋण लिन सहमति दिन सक्नेछ।

दफा १५: नेपाल सरकारले ऋण दिन सक्ने

(१) नेपाल सरकारले प्रदेश वा स्थानीय तहलाई ऋण दिन सक्नेछ।

(२) प्रदेश वा स्थानीय तहले ऋण रकमको उपयोग, भुक्तानीको तरिका तथा समय सीमा समेत उल्लेख गरी ऋणको लागि मन्त्रालय समक्ष अनुरोध गर्न सक्नेछ।

(३) उपदफा (२) बमोजिम प्राप्त अनुरोध मनासिब देखिएमा नेपाल सरकारले ऋण प्रदान गर्ने स्वीकृति दिन सक्नेछ।

(४) उपदफा (३) बमोजिम नेपाल सरकारबाट ऋण प्रदान गर्ने स्वीकृति भएमा मन्त्रालयले सम्बन्धित प्रदेश वा स्थानीय तहसँग सम्झौता गर्नेछ।

(५) नेपाल सरकारबाट प्राप्त ऋण प्रदेश वा स्थानीय तहले सम्झौतामा उल्लिखित अवधिभित्र चुक्ता नगरेमा नेपाल सरकारले सम्बन्धित प्रदेश वा स्थानीय तहलाई उपलब्ध गराउने अनुदानबाट त्यस्तो ऋण रकम असुली गर्न सक्नेछ।

दफा २३: घाटा बजेट पेश गर्न सक्ने

(१) नेपाल सरकार, प्रदेश तथा स्थानीय तहले सम्बन्धित व्यवस्थापिकामा आवश्यकता अनुसार घाटा बजेट पेश गर्न सक्नेछ।

(२) उपदफा (१) बमोजिम घाटा बजेट पेश गर्दा बजेट घाटा पूर्ति गर्ने स्रोतको स्पष्ट आधार समेत खुलाउनु पर्नेछ।

(३) उपदफा (१) बमोजिम प्रदेश तथा स्थानीय तहले घाटा बजेट पेश गर्दा नेपाल सरकारले संविधान र प्रचलित कानून बमोजिम कुनै सुझाव वा निर्देशन दिएको भए सोको पालना गर्नु पर्नेछ।

(४) यस दफामा अन्यत्र जुनसुकै कुरा लेखिएको भए तापनि प्रशासनिक खर्च व्यहोर्न घाटा बजेट पेश गर्न सकिने छैन।

३. उद्देश्य

सार्वजनिक ऋण व्यवस्थापनको प्राथमिक उद्देश्य सरकारको वित्तीय आवश्यकता पुरा गर्नका लागि कमभन्दा कम लागत र जोखिममा स्रोत व्यवस्थापन गर्नुका साथै समयमै ऋण दायित्व भुक्तान गर्न सक्ने कुराको सुनिश्चितता गर्नु हो भने सहायक उद्देश्य सरकारी ऋणपत्रहरूका लागि कार्यदक्षता (efficiency) भएको आन्तरिक ऋण बजारको विकास गर्नु हो।

त्यसै गरी कार्यसञ्चालनस्तरका उद्देश्यहरूमा समयमै र अविच्छिन्न रूपले ऋण सेवाको भुक्तानी सुनिश्चित गर्नु, ऋणसेवा भुक्तानीको अनुमानयोग्यता बढाउनु, ऋणको लागत घटाउनु, आर्थिक सङ्कट वा झड्का (economic crisis and shocks) को अवस्थामा सार्वजनिक ऋणको जोखिमपना घटाउनु (मेच्युरिटी संरचनामा परिवर्तन, व्याज वा मुद्राको संरचनामा परिवर्तन, अन्तर्राष्ट्रिय पूँजी बजारमा पहुँच वृद्धि आदि) र ऋणको दीगोपना सुनिश्चित गर्नु हो।

नेपाल सरकार, प्रदेश सरकार र स्थानीय सरकारले कानून बमोजिम ऋण लिन सक्ने व्यवस्था नेपालको संविधानमा रहेको छ। तीन तहका सरकारले आन्तरिक ऋण लिनुको मूल उद्देश्य घाटा बजेटको व्यवस्थापन गर्नु वा बजेट घाटा पूर्ति गर्ने स्रोत जुटाउनु नै हो। तसर्थ, आन्तरिक ऋण परिचालनलाई सरकारी वित्त व्यवस्थापनको एक महत्वपूर्ण औजारको रूपमा प्रयोग गरिन्छ।

४. सैद्धान्तिक आधार

सार्वजनिक ऋण परिचालनका सन्दर्भमा विभिन्न सैद्धान्तिक अवधारणाहरू रहेको पाइन्छ। रिकार्डियन समतुल्य सिद्धान्त (Ricardian Equivalence Theory) ले सार्वजनिक ऋणको परिमाणले आर्थिक क्रियाकलापमा खूद प्रभाव नपार्ने दावी गरेको पाइन्छ भने नवशास्त्रीय सिद्धान्त (Neo-Classical Theory) ले सार्वजनिक ऋण र आर्थिक वृद्धिको बिचमा व्युत्क्रमानुपातिक सम्वन्ध (inverse relationship) रहने उल्लेख गरेको पाइन्छ। सार्वजनिक ऋणमा १० प्रतिशत बिन्दूले बढोत्तरी हुँदा वास्तविक प्रतिव्यक्ति कूल गार्हस्थ्य उत्पादनमा ०.२ प्रतिशतले गिरावट आउने तथ्य अन्तर्राष्ट्रिय मुद्रा कोषले विभिन्न देशहरूमा गरेको शोधबाट देखिएको छ। ऋण अधिकता सिद्धान्त (Debt Overhang Theory) ले सार्वजनिक ऋण परिचालन जब एउटा महत्तम विन्दुमा

पुग्दछ त्यो भन्दा अधिक ऋण परिचालनले आर्थिक विकास तथा स्थायित्वमा कमी ल्याउनुका साथै ऋणीको ऋण तिर्ने क्षमतामा पनि ह्रास ल्याउछ भन्ने तर्क अघि सारेको पाइन्छ। किनेसियन सिद्धान्त (Keynesian Theory) ले सार्वजनिक ऋण र आर्थिक वृद्धिका बिचमा सकारात्मक सम्वन्ध रहने दाबी गर्दछ। सार्वजनिक ऋणले समग्र मागमा वृद्धि हुने हुँदा आर्थिक वृद्धिमा सकारात्मक प्रभाव पर्छ भन्ने तर्क यो सिद्धान्तले अघि सार्दछ। अन्तःविकसित वृद्धि सिद्धान्त (Endogenous Growth Theory) अनुसार सार्वजनिक ऋणबाट पूर्वाधार निर्माण, मानव पूँजी र अनुसन्धान तथा विकासमा लगानी बढ्न गई उत्पादकत्व बढ्नुका साथै समग्र अर्थतन्त्रमा सकारात्मक प्रभाव पर्दछ। बृहत् अर्थशास्त्रीय असन्तुलनको सिद्धान्त (Macroeconomic Imbalance Theory) अनुसार सार्वजनिक ऋणले मुद्रास्फीति बढाउने, निजी क्षेत्रको लगानी साँघुरिने, मुद्रा विनिमय दर र भुक्तान सन्तुलनमा असर गर्ने तथा ऋणको पासोमा पर्न सक्ने अवस्था सिर्जना हुन गई कुनै न कुनै रूपमा समष्टिगत अर्थतन्त्रमा असन्तुलन सिर्जना गर्दछ। अन्तर-पुस्ता समता सिद्धान्त (Intergeneration Equity Theory) अनुसार ऋण परिचालन गर्दा अन्तर पुस्ताको आदर्श तहमा रहेर ऋण परिचालन गर्न सकिएन भने त्यसको नकारात्मक प्रभाव पर्दछ। यो सिद्धान्तले सार्वजनिक ऋण परिचालनबाट ऋण लिने पुस्ताको उपभोग्य क्षमतामा बृद्धि भई आर्थिक वृद्धिमा सकारात्मक प्रभाव पार्ने देखिए तापनि ऋण भुक्तानी गर्नुपर्ने पुस्ताको लागि ऋणको नकारात्मक प्रभाव पर्न सक्छ भन्ने तर्क अघि सारेको छ।

हुन त यी सिद्धान्तले गरेका दावीहरूलाई प्रायोगिक परीक्षण (empirical test) को कसीमा राखेर हेर्दा अर्थतन्त्रपिच्छे फरकफरक नतिजा समेत देखा पर्ने गरेको पाइन्छ, तर पनि निष्कर्षमा के भन्न सकिन्छ भने दीर्घकालीन आर्थिक स्थायित्वमा असर पर्ने गरी कुनै पनि तहका सरकारले ऋण लिनु हुँदैन। निश्चित अवधिपछि सावाँ ब्याज सहित भुक्तानी दिनुपर्ने हुनाले बजेट घाटा पूर्ति गर्न ऋण लिनु भनेको भविष्यमा प्राप्त हुने राजस्वलाई वर्तमानमा खर्च गर्नु सरह हो। त्यसैले जुनसुकै तहका सरकारले लिएको ऋणको उपयोग भावी पुस्ताले उपयोग गर्न पाउनु पर्ने राजस्वको हिस्साको क्षतिपूर्ति हुने गरी थप प्रतिफल सिर्जना गर्ने खालका क्रियाकलापहरू सञ्चालन गर्नका लागि हुनु पर्दछ। यसै सैद्धान्तिक पृष्ठभूमिमा आधारित रही आयोगले आन्तरिक ऋणको सीमा सिफारिस गरेको छ।

५. सार्वजनिक ऋणको प्रभाव र नीतिगत अन्तरसम्बन्ध

सार्वजनिक ऋणको हिस्सा निर्धारण गर्दा ऋण भारसँग जोडिन आउने विभिन्न लागत (ब्याज खर्च, सञ्चालन लागत आदि) र जोखिमहरू (व्याजदर, विनिमयदर, मूल्य जस्ता बजारसँग सम्बन्धित जोखिमहरू, ऋण नवीकरण, तरलता, ऋण तिर्ने क्षमता, साख जोखिम (credit risk) जस्ता वित्तीय जोखिमहरू, सम्झौता र सञ्चालनसम्बन्धी जोखिमहरू) को अध्ययन तथा विश्लेषण हुनु उत्तिकै जरुरी हुन्छ। जोखिम बढ्दै जाँदा निजी क्षेत्रका लगानीकर्ताले सरकारलाई भरोसा गर्ने

स्थिति पनि कमजोर हुँदै जाने हुँदा प्रदेश सरकार वा स्थानीय तहले लिने आन्तरिक ऋणको भार सँगसँगै साख सम्बन्धी जोखिम पनि बढ्छ। अझ प्राकृतिक प्रकोप वा विपद्को व्यवस्थापन गर्नुपर्ने अवस्थामा सूचना प्रणालीमा असर पर्न सक्ने र ऋण भुक्तानीका लागि स्रोत व्यवस्थापन गर्न थप कठिन हुने हुँदा अर्थतन्त्र वित्तीय भीर (fiscal cliff) तर्फ जाने सम्भावना रहन्छ।

अत्यधिक ऋणभारले आर्थिक वृद्धि र विकासमा नकारात्मक असर पार्दछ। ऋण भुक्तानी सेवाका लागि राजस्वको ठूलो हिस्सा छुट्याउनु पर्ने हुन्छ, जसले गर्दा सरकारले चाहेका नीतिहरू कार्यान्वयन गर्ने क्षमता कमजोर हुँदै जान्छ। त्यसैगरी केन्द्रीय बैंकबाट अत्यधिक ऋण लिने खालको उच्च स्फीतिकारी मौद्रिक नीतिले स्थीर व्याजदरको दीर्घकालीन ऋणको लागत बढाउँछ भने मुद्रा सञ्चितिको अवस्थाले जोखिम प्रिमियम (risk premium) वा ऋण रकमको नवीकरणमा असर पार्दछ।

ऋण भुक्तानी गर्ने बेला भएपछि ऋण तिर्न नसक्ने र ऋण नवीकरण (rollover) पनि गर्न सकिएन भने लगानीकर्तामाझ र वित्त बजारमा पनि विश्वासको अवस्था धरमराउँदै जान्छ। पर्याप्त तरल सम्पत्तिको अभावमा बजार समेत फ्रिज हुने अवस्था सिर्जना हुन्छ। विदेशी मुद्रामा लिएको ऋण छ भने सार्वभौम ऋण (sovereign debt) लिँदा ऋणको लागत नै बढ्न जान्छ भने तालिका बमोजिम ऋण तिर्न नसक्ने जोखिम सिर्जना हुँदा खूद मूल्य (net worth) शून्यभन्दा कम हुन गै ऋण व्यवस्थापन दीगो हुन सक्दैन।

त्यसैले आन्तरिक ऋण लिँदा निजी क्षेत्रको ऋण महँगो नहोस् भन्नेतर्फ विचार पुऱ्याउनु पर्छ। निजी क्षेत्रको ऋण महङ्गिनु भनेको आयकरको आधार पनि साँघुरिनु हो। त्यसैले आन्तरिक ऋणले कर्पोरेट क्षेत्रको ऋण लिने प्रकृयालाई कत्तिको महङ्गो पारेको छ भन्ने कुराको तथ्याङ्कशास्त्रीय अध्ययन गरी ऋण संकुचनको असर यकीन गर्नु आवश्यक हुन्छ।

आन्तरिक ऋण लिंदा सरकारी खर्चको कार्यदक्षता बढाउन सकिने आधारहरू खोज्नु अत्यावश्यक हुन्छ। उत्पादनशील कार्यदक्षताको मूल्याङ्कनबाट सार्वजनिक क्षेत्रका उद्देश्यहरू कम भन्दा कम लागतमा हासिल गर्ने र विनियोजन कार्यदक्षताले कुनै कार्यक्रममा गरिएको अतिरिक्त खर्चको सिमान्त सामाजिक फाइदामा वृद्धि हुने कुराको परीक्षण गर्ने हुँदा यस्ता खाले मूल्याङ्कन सुनिश्चित गर्नु आवश्यक हुन्छ।

पछि फिर्ता दिने लिने शर्तमा आन्तरिक ऋण लिइने हुँदा भविष्यमा प्रतिफल सहित सो ऋणको भुक्तानी गर्नु पर्ने हुन्छ। ऋणको भुक्तानी गर्दा अतिरिक्त बोझ महसुस गर्नु नपर्ने गरी र भावी पुस्ताले समेत भुक्तानी गर्नुपर्दा पनि असहजता महसुस गर्न नपर्ने गरी आर्थिक विकासका लागि आवश्यक योजनाहरूको कार्यान्वयनमा सहयोग पुऱ्याउन आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्नुपर्दछ।

अनुत्पादक क्षेत्रमा आन्तरिक ऋणको परिचालन हुन नपाओस् भन्ने विषयमा त्यतिकै सजग हुनु पर्दछ।

सार्वजनिक ऋण व्यवस्थापन गर्दा वित्तीय क्षेत्रको विकास, वास्तविक अर्थतन्त्रमा पर्ने प्रभाव, वित्त नीति, मौद्रिक नीति र वाह्य क्षेत्रमा पर्ने प्रभावको अध्ययन गर्नु आवश्यक हुन्छ। सरकारी बण्ड जारी गर्दा संस्थागत क्षेत्रले थप उत्पादनशील क्षेत्रमा गर्नुपर्ने लगानीमा असर नपरोस् भन्ने कुरामा ध्यान दिनु आवश्यक हुन्छ भने सार्वजनिक ऋणले वास्तविक अर्थतन्त्रमा पार्ने प्रभावको पनि अध्ययन आवश्यक हुन्छ, किनभने वास्तविक क्षेत्रको प्रतिनिधित्व गर्ने व्यक्ति तथा संस्थाले तिर्ने व्याज दर, उपलब्ध लगानी कोष र लगानीको सम्भाव्य प्रतिफल तथा जोखिम बहन गर्ने क्षमताबिचको अन्तरक्रियाले अर्थतन्त्रमा प्रभाव पारिरहेको हुन्छ। वित्तीय बजारमा बोन्डको किसिम निर्धारण गर्नमा र वित्त बजारको विकासमा आन्तरिक ऋणले सकारात्मक प्रभाव पार्ने भएतापनि वित्तीय बजारको प्रशोचन क्षमतामा ध्यान दिनु उत्तिकै आवश्यक छ।

घाटा बजेट पूर्ति, पूँजी निर्माण, पूर्वाधार विकास र समग्र आर्थिक वृद्धिमा सार्वजनिक ऋणको परिचालन प्रमुख विकल्प भएता पनि अधिक ऋणको परिचालन गर्नु जोखिमपूर्ण हुन्छ। देशको समष्टिगत आर्थिक स्थायित्व सँग सार्वजनिक ऋणको सोझो सम्बन्ध हुने हुँदा यसको समष्टिगत आर्थिक सूचकहरूसँगको सम्बन्धको मात्रा थाहा पाउनु अति आवश्यक हुन्छ। लागत लाभको विश्लेषण गरेर, उत्पादनमूलक क्षेत्रमा परिचालन गरी अन्तर पुस्ता न्याय सुनिश्चित गर्दै पूँजी निर्माणलाई बढावा दिने र ऋणका नकारात्मक प्रभाव पर्नबाट जोगिने गरी ऋणको कुशलतापूर्वक व्यवस्थापन गर्नका लागि पर्याप्त प्रयोगसिद्ध अनुसन्धान (empirical study) हुनु आवश्यक देखिन्छ। पूँजी निर्माण र दीर्घकालीन लाभ दिने प्रकृतिका उत्पादनशील, रोजगारमूलक तथा आन्तरिक आय बढाउने क्षेत्रमा स्पष्ट प्राथमिकता सहित आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्न आवश्यक पर्ने कानुनी, संरचनात्मक र प्रक्रियात्मक व्यवस्था नभै सरकारका विभिन्न तहमा प्रभावकारी ऋण व्यवस्थापन गर्न सकिंदैन।

६. समष्टिगत आर्थिक सूचकहरूको विश्लेषण

सार्वजनिक ऋणको सीमा तय गर्दा विश्लेषण गर्न आवश्यक अन्तर्राष्ट्रिय रूपमा मान्य सूचकहरूमा आर्थिक वृद्धिदर, कूल राष्ट्रिय उत्पादन, कूल गार्हस्थ्य वचत तथा लगानी, रोजगारी, सरकारी राजस्व र खर्च, उपभोक्ता मूल्य सूचकाङ्क, मानव विकास सूचकाङ्क, भुक्तानी सन्तुलन, विप्रेषण आय आदि पर्दछन्। तथापि प्रस्तुत सिफारिसमा सीमित सूचकहरूको मात्र विश्लेषण गरिएको छ।

केही सूचकहरूको आर्थिक वर्ष २०३९/४० देखिको प्रवृत्ति विश्लेषण गर्दा आ.व. २०४७/४८ मा खूद ऋणभार (total outstanding debt) कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ६६.७ प्रतिशतसम्म

पुगेकोमा त्यस पछिका वर्षहरूमा क्रमशः घट्दै आएर आ.व. २०७१/७२ मा २२.३ प्रतिशत भई न्यूनतमस्तरमा ओर्लेको तर आ.व. २०७६/७७ मा आइपुग्दा बढेर ३६.२७ प्रतिशत हुन पुगेको छ। उच्च ऋण भार भएकै आर्थिक वर्षमा कूल राजस्वको तुलनामा खूद ऋणभार ७४९ प्रतिशतले बढी देखिन्छ। सो अनुपात आ.व. ०७३/७४ मा घटेर ११४.५ प्रतिशतमा आइपुगेको देखिन्छ भने आ.व. २०७६/७७ मा बढेर १८८.६ प्रतिशत पुगेको छ। आ.व. २०७६/७७ को कूल निर्यातको तुलनामा खूद ऋणभार ८२५ प्रतिशतले बढी र उक्त आ.व.को कूल विप्रेषणको ९२.१ प्रतिशत देखिन्छ। वास्तविक आन्तरिक ऋणतर्फ आ.व. २०३९/४० मा सर्वाधिक (वास्तविक कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ६.१ प्रतिशत) रहेकोमा आ.व. २०६९/७० मा उक्त अनुपात घटेर सो आ.व.को कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको १ प्रतिशत हुँदै आ.व. २०७६/७७ मा आइपुग्दा पुनः बढ्दै गएर ४.९४ प्रतिशत पुगेको देखिन्छ।

विगत ४० आर्थिक वर्षहरूको वास्तविक सार्वजनिक ऋण र पूँजीगत खर्चको अनुपात हेर्दा पूँजीगत खर्चको तुलनामा सार्वजनिक ऋणको हिस्सा करिब २० प्रतिशतबाट क्रमशः बढ्दै गएर १६४ प्रतिशत पुगेको छ। सार्वजनिक ऋणले मावन विकास सूचकाङ्कमा पारेको प्रभावको प्रयोगसिद्ध अध्ययन (empirical study) नगरिएको भए तापनि विगत ३० वर्षमा नेपालको मानव विकास सूचकाङ्क ०.३८७ बाट उल्लेख्य रूपले सुधार हुँदै ०.६०२ मा पुगेको छ।

आन्तरिक ऋणको सीमा निर्धारण गर्ने क्रममा आयोगले यस सम्वन्धमा आवश्यक अध्ययन गरी संविधानको धारा २५१ को उपधारा (१) खण्ड (च) बमोजिम समष्टिगत आर्थिक सूचकहरूको विश्लेषण गरेको छ। यस क्रममा ऋणको सैद्धान्तिक अवधारणा एवं नीतिगत व्यवस्थाको अध्ययन गर्नुका साथै नेपालमा हालसम्मको ऋण व्यवस्थापनको अवस्था र अन्तर्राष्ट्रिय अभ्यासलाई समेत सँगै राखेर विश्लेषण गरिएको छ। समष्टिगत आर्थिक सूचकहरूको विश्लेषण र आन्तरिक ऋणको सीमा सम्बन्धमा सरोकारवाला निकाय तथा विज्ञहरूसँग अन्तरक्रिया सम्पन्न गरी आन्तरिक ऋणको व्यवस्थापन, परिचालनको अवस्था र समष्टिगत आर्थिक सूचकहरूका सम्बन्धमा जानकारी लिने र सुधारका उपायहरूको खोजी गर्ने कार्य आयोगले गरेको छ।

आर्थिक वर्ष २०७६/७७ मा देशको समष्टिगत आर्थिक स्थिति देहाय अनुसार रहेको देखिन्छः-

- केन्द्रीय तथ्याङ्क विभागले तयार गरेको आर्थिक वर्ष २०७७/७८ को राष्ट्रिय लेखा तथ्याङ्क बमोजिम गत आर्थिक वर्ष २०७६/७७ मा कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको वार्षिक वृद्धिदर २.१२ प्रतिशतले ऋणात्मक हुने र चालू मूल्य अनुसार कूल गार्हस्थ्य उत्पादन उपभोक्ताको मूल्यमा रु. ३९ खर्ब १४ अर्ब ७१ करोड रहेको संशोधित अनुमान छ ।

- नेपाल राष्ट्र बैंकबाट प्रकाशित आर्थिक वर्ष २०७६/७७ को देशको आर्थिक तथा वित्तीय स्थिति विवरण बमोजिम वार्षिक औसत उपभोक्ता मुद्रास्फीति ६.१५ प्रतिशत रहेको छ। कूल वस्तु निर्यात ०.६ प्रतिशतले वृद्धि भई रु. ९७ अर्ब ७१ करोड पुगेको छ भने कूल वस्तु आयात १५.६ प्रतिशतले घटेर रु. ११ खर्ब ९६ अर्ब ८० करोड कायम भएको छ। कूल वस्तु व्यापार घाटा १६.८ प्रतिशतले संकुचन भई रु. १० खर्ब ९९ अर्ब ९ करोड कायम भएको छ। शोधनान्तर स्थिति रु. २ खर्ब ८२ अर्ब ४१ करोडले बचतमा रहेको छ । विप्रेषण आप्रवाहमा ०.५ प्रतिशतले कमी आई रु. ८ खर्ब ७५ अर्ब ३ करोड कायम भएको छ।

  त्यसैगरी आर्थिक वर्ष २०७७/७८ को प्रथम आठ महिनाको तथ्याङ्कमा आधारित देशको वर्तमान आर्थिक तथा वित्तीय स्थिति विवरण बमोजिम वार्षिक विन्दूगत उपभोक्ता मुद्रास्फीति ३.०२ प्रतिशत रहेको छ । कूल वस्तु निर्यात ७.८ प्रतिशतले वृद्धि भई रु. ८० अर्ब ७८ करोड पुगेको छ भने आयात २.१ प्रतिशतले वृद्धि भई रु. ९ खर्ब ४३ अर्ब ९९ करोड कायम भएको छ। कूल वस्तु व्यापार घाटा १.६ प्रतिशतले वृद्धि भई रु. ८ खर्ब ६३ अर्ब २१ करोड कायम भएको छ। शोधनान्तर स्थिति रु. ६८ अर्बले बचतमा रहेको छ । विप्रेषण आप्रवाहमा ८.६ प्रतिशतले वृद्धि भई रु. ६ खर्ब ४२ अर्ब १४ करोड पुगेको छ।

  यी तथ्याङ्कबाट सेवा क्षेत्रको योगदान र ट्रान्स्फर आप्रवाहले शोधनान्तर स्थिति सकारात्मक देखिएतापनि दीगो व्यापार प्रतिस्पर्धा सुनिश्चित नगरिएमा भविष्यमा अर्थतन्त्रको वाह्य सन्तुलन कायम गर्न कठिन हुने देखिन्छ।

- महालेखा नियन्त्रक कार्यालयले तयार गरेको आर्थिक वर्ष २०७६/७७ को नेपाल सरकारको आय र व्ययको वार्षिक विवरण बमोजिम कूल खर्च (वित्तीय व्यवस्था समेत) रु. १० खर्ब ९१ अर्ब १३ करोड ५२ लाख रहेको छ । वार्षिक बजेट रु. १५ खर्ब ३२ अर्ब ९६ करोड ७१ लाख को तुलनामा खर्च ७१.१८ प्रतिशत रहेको छ । वार्षिक बजेट र वार्षिक खर्चको स्थिति हेर्दा चालु खर्च रु. ९ खर्ब ५७ अर्ब १० करोड १४ लाख बजेट विनियोजन रहेकोमा रु. ७ खर्ब ८४ अर्ब १४ करोड ८९ लाख, पूँजीगत खर्चको विनियोजन रु. ४ खर्ब ८ अर्ब ५९ लाख रहेकोमा खर्च रु. १ खर्ब ८९ अर्ब ०८ करोड ४७ लाख र वित्तीय व्यवस्था रु. १ खर्ब ६७ अर्ब ८५ करोड ९८ लाख रहेकोमा रु. १ खर्ब १७ अर्ब ९० करोड १६ लाख खर्च भएको छ । विनियोजनको तुलनामा चालु, पूँजीगत र वित्तीय व्यवस्थामा क्रमशः ८१.९३ प्रतिशत, ४६.३४ प्रतिशत र ७०.२४ प्रतिशत खर्च भएको छ । कूल बजेट मध्ये चालु खर्च, पूँजीगत खर्च र वित्तीय व्यवस्थामा क्रमशः ६२.४३ प्रतिशत, २६.६२ प्रतिशत र १०.९५ प्रतिशत बजेट बिनियोजन भएकोमा

कूल खर्चको तुलनामा चालु खर्च ७१.८७ प्रतिशत, पूँजीगत खर्च १७.३३ प्रतिशत र वित्तीय व्यवस्था तर्फको खर्च १०.८१ प्रतिशत रहेको छ। स्रोत व्यवस्थापन तर्फ राजस्वको सुरु अनुमान रु. ९ खर्ब ८१ अर्ब १३ करोड ८२ लाख रहेकोमा यथार्थ रु. ७ खर्ब ५२ अर्ब ३५ करोड ७१ लाख मात्र सङ्कलन हुन सकेको छ जुन सुरु अनुमानको तुलनामा ७६.६८ प्रतिशत रहेको छ। आन्तरिक ऋण परिचालन सुरु अनुमान रु. १ खर्ब ९५ अर्ब रहेकोमा रु. १ खर्ब ९४ अर्ब ९० करोड २८ लाख ऋण लिइएको छ जुन सुरु अनुमानको तुलनामा ९९.९५ प्रतिशत रहेको छ।

उल्लिखित तथ्याङ्कको विश्लेषण गर्दा कमजोर पूँजीगत खर्च र लक्ष्यको आधा भन्दा पनि कम वाह्य स्रोत परिचालनले आन्तरिक ऋणको प्रवाह चालू प्रकृतिका खर्चमा केन्द्रित हुने, समग्र खर्च घट्दा पनि आन्तरिक ऋण नघट्ने र वैदेशिक सहायता परिचालनको प्रभावकारिता तथा अनुमानयोग्यता समेत कमजोर हुँदै जाने देखिन्छ। यसले वैदेशिक सहायता अन्तर्गतका परियोजनाको तयारी र कार्यान्वयन क्षमतामा थप सुधारको आवश्यकता प्रष्टयाउँछ।

- नेपाल राष्ट्र बैंकबाट प्रकाशित तथ्याङ्क अनुसार आर्थिक वर्ष २०७७/७८ को प्रथम आठ महिनाको अवधिमा नेपाल सरकारको चालु खर्च रु. ४ खर्ब ५५ अर्ब ८२ करोड, पुँजीगत खर्च रु. ७९ अर्ब ७० करोड र वित्तीय व्यवस्था अन्तर्गतको खर्च रु. ३५ अर्ब ५१ करोड गरी कूल रु. ५ खर्ब ७१ अर्ब २ करोड खर्च भएको छ ।राजस्व परिचालनमा कर राजस्व रु. ५ खर्ब २७ अर्ब ६७ करोड र गैर कर राजस्व रु. ४३ अर्ब ५३ करोड गरी कूल राजस्व रु. ५ खर्ब ७१ अर्ब २० करोड (प्रदेश तथा स्थानीय तहमा बाँडफाँट हुने रकम समेत) परिचालन भएको छ। यी तथ्याङ्कले चालू आर्थिक वर्षमा पनि पूँजीगत खर्च लक्ष्य अनुरुप हुने अवस्था देखिँदैन।
- यी तथ्याङ्कहरूले स्पष्ट देखाउँछन् कि अत्यन्तै न्यून पूँजीगत खर्च हुँदा पनि आन्तरिक ऋण भने लक्ष्य अनुरुप नै उठाइएको छ। वैदेशिक स्रोततर्फको अनुमान बमोजिमको स्रोत परिचालन हुन नसकेको अवस्थामा त्यसको शोधभर्ना समेत नेपाल सरकारतर्फबाट गरिएको पाइन्छ। अर्थ मन्त्रालयको स्रोत अनुसार आर्थिक वर्ष २०७६/७७ मा मात्र वैदेशिक अनुदानतर्फ रु. ४ अर्ब र ऋणतर्फ रु. २८ अर्ब १२ करोड गरी कूल रु. ३२ अर्ब १२ करोड वैदेशिकतर्फ कायम गरिएको स्रोतलाई स्रोतान्तर गरी नेपाल सरकारतर्फ सारिएको छ तर त्यो रकम राजस्व वा ऋण के बाट ब्यहोरिएको हो खुलाएको पाइँदैन।

तालिका-१: विगत १० आर्थिक वर्षको नेपाल सरकारको सार्वजनिक ऋण प्राप्ति र भुक्तानीको विवरण

विवरण	आर्थिक वर्ष									(रकम रु. करोडमा)
	२०६७/६८	२०६८/६९	२०६९/७०	२०७०/७१	२०७१/७२	२०७२/७३	२०७३/७४	२०७४/७५	२०७५/७६	२०७६/७७
कूल गार्हस्थ्य उत्पादन	१५६२६८	१७५८३८	१९४९२९	२२३२५३	२४२३६४	२६०८१८	३०७७१४	३४५५९५	३८५८९३	३९१४७१
आन्तरिक ऋण प्राप्ति	४२५२	३६४२	१९०४	१९९८	४२४२	८७७७	८८३४	१४४७५	९६३८	१९४९०
कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँग आन्तरिक ऋणको अनुपात	२.७२	२.०७	०.९८	०.८९	१.७५	३.३७	२.८७	४.१९	२.५०	४.९८
वैदेशिक ऋण प्राप्ति	१३८५	१५७०	१६५८	२११३	२९२६	४३७७	५८०१	९३४५	९४४०	१६२६१
कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँग वैदेशिक ऋणको अनुपात	०.८९	०.८९	०.८५	०.९५	१.२१	१.६८	१.८९	२.७०	२.४५	४.१५
कूल सार्वजनिक ऋण प्राप्ति	५६३७	५२१२	३५६२	४१११	७१६८	१३१५४	१४६३५	२३८२०	१९०७८	३५७५१
कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँग कूल ऋणको अनुपात	३.६१	२.९६	१.८३	१.८४	२.९६	५.०४	४.७६	६.८९	४.९४	९.१३
साँवा फिर्ता खर्च	१७२२	२०१६	३५१३	४१८८	६४४७	६८१३	६१२७	५५६७	५४३५	५७५४
व्याज खर्च	१२७४	१५१६	१३७४	१२०४	९२७	८६७	१००२	१६२५	२०७२	२६०६
कूल ऋण भुक्तानी (ऋण सेवा खर्च)	२९९६	३५३२	४८८७	५३९२	७३७४	७६८०	७१२९	७१९२	७५०७	८३६०
कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँग ऋण सेवा भुक्तानी अनुपात	१.९२	२.०१	२.५१	२.४२	३.०४	२.९४	२.३२	२.०८	१.९५	२.१४

स्रोत: केन्द्रीय तथ्याङ्क विभाग, महालेखा नियन्त्रक कार्यालय, नेपाल राष्ट्र बैंक र अर्थ मन्त्रालय

वि. सं. २०७२ को महाभूकम्प अघिका ५ वर्षको सामान्य अवस्था र त्यसपछिका ५ आर्थिक वर्षहरूको सार्वजनिक ऋणको तथ्याङ्कको विश्लेषण गर्दा महाभूकम्प पश्चातको पुनर्निर्माणका लागि आवश्यक स्रोत व्यवस्थापन गर्न तथा गत आर्थिक वर्षको उत्तरार्धदेखि विश्वव्यापी रूपमा फैलिएको कोभिड-१९ को महामारीका कारण आन्तरिक राजस्वमा लक्ष्य अनुरूप प्राप्ति हुन नसक्दा सो को भार सार्वजनिक ऋणमा परेको स्पष्ट देखिन्छ। महाभूकम्पभन्दा अघिका ५ आर्थिक वर्षहरूमा कूल गार्हस्थ्य उत्पादन र आन्तरिक ऋणको अनुपात न्यूनतम ०.८९ प्रतिशत देखि उच्चतम २.७२ प्रतिशत रहेकोमा महाभूकम्प पश्चातको पुनर्निर्माण र कोभिड-१९ को विश्वव्यापी महामारीको अवधिमा न्यूनतम २.५ प्रतिशत देखि उच्चतम ४.९८ प्रतिशत सम्म पुगेको देखिन्छ। वैदेशिक ऋणतर्फ सो अनुपात भूकम्प अघिका ५ वर्षमा उच्चतम १.२१ प्रतिशत रहेकोमा गत आ.व.मा त्यो अनुपात ४.१५ पुगेको छ। यसरी प्राकृतिक प्रकोपको सामना गर्नका लागि ऋणभार थपिँदै गएको अवस्था देखिन्छ।

माथिको तालिकाबाट स्पष्ट हुन्छ कि आर्थिक वर्ष २०७२/७३ मा कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ५.०४ प्रतिशत सार्वजनिक ऋण प्राप्ति भएकोमा आर्थिक वर्ष २०७६/७७ मा सो अनुपात बढेर

९.१३ प्रतिशत पुगेको छ। सार्वजनिक ऋण प्राप्तिको रकम आर्थिक वर्ष २०७५/७६ मा घटेको देखिन्छ भने सो बाहेकका अन्य आर्थिक वर्षमा बढ्दै गएको देखिन्छ। वि.सं. २०७२ को महाभूकम्प र गत आर्थिक वर्षको उत्तरार्धदेखि विश्वव्यापी रूपमा फैलिएको कोभिड-१९ को महामारीले पनि सार्वजनिक ऋणमा बढोत्तरी भएको अवस्था छ। ऋण भुक्तानी (ऋण सेवा खर्च) तर्फ साँवा भुक्तानीको प्रवृत्ति लगातार चार वर्ष घट्दो क्रममा रहेर पाँचौं वर्ष बढेको छ भने व्याज भुक्तानीको प्रवृत्ति प्रत्येक वर्ष बढ्दो क्रममा रहेको देखिन्छ।

तालिका-२: विगत ५ आर्थिक वर्षको नेपाल सरकारको कूल ऋण दायित्वको विवरण

(रु. करोडमा)

ऋण	आर्थिक वर्ष				
	२०७२/७३	२०७३/७४	२०७४/७५	२०७५/७६	२०७६/७७
आन्तरिक ऋण	२,३९,०३	२,८३,७१	३,९१,१६	४,५३,२३	६,१३,७४
वैदेशिक ऋण	३,८८,७६	४,१३,९८	५,२६,१५	५,९४,९३	८,०६,१४
कूल ऋण	६,२७,७९	६,९७,६९	९,१५,३१	१०,४८,१६	१४,१९,८८
कूल गार्हस्थ उत्पादन#	२६,०८,१८	३०,७७,१५	३४,५५,९५	३८,५८,९३	३९,१४,७१
तिर्न बाँकी कूल ऋणको कूल गार्हस्थ उत्पादनसँगको अनुपात	२४.०७	२२.६७	२६.४९	२७.१६	३६.२७

स्रोतः महालेखा नियन्त्रक कार्यालय(आर्थिक वर्ष २०७६/७७ को वार्षिक प्रतिवेदन)

#केन्द्रीय तथ्याङ्क विभागले तयार गरेको आर्थिक वर्ष २०७७/७८ को राष्ट्रिय लेखा तथ्याङ्क अनुसार

माथिको तालिकाबाट स्पष्ट देखिन्छ कि आर्थिक वर्ष २०७२/७३ मा कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको २४.०७ प्रतिशत रहेको कूल ऋण दायित्व आर्थिक बर्ष २०७३/७४ मा केही घटेर २२.६७ प्रतिशत रहेको भएतापनि बाँकी आर्थिक वर्षहरुमा कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँग ऋणको अनुपात बढ्दै गएर आर्थिक वर्ष २०७६/७७ मा ३६.२७ प्रतिशत पुगेको छ ।

७. आन्तरिक ऋणका उपकरणहरूको प्रयोग

विकासका लागि पूँजीगत लगानीको आवश्यकतालाई पूर्ति गर्न लिएको ऋणले प्रतिफल र उपलब्धि सुनिश्चित गर्नु पर्दछ। आन्तरिक ऋणको दीगो व्यवस्थापनका लागि नयाँ ऋण लिएर पुरानो ऋण तिर्ने अवस्था सिर्जना हुन नदिई आन्तरिक राजस्वबाटै तिर्नसक्ने अवस्था हुनुपर्छ। प्रदेश र स्थानीय तहले ऋण प्राप्त गर्न सक्ने क्षमता वृद्धि गर्न नीतिगत र कानूनी औजारहरू समेत निर्माण हुनुपर्दछ। उपकरणहरूको छनौट गर्दा वैकल्पिक रणनीतिहरूको समेत विश्लेषण गर्नु आवश्यक हुन्छ। नेपाल सरकारले ट्रेजरी बिल, विकास ऋणपत्र, राष्ट्रिय बचतपत्र, नागरिक बचतपत्र र वैदेशिक रोजगार बचतपत्रजस्ता आन्तरिक ऋणका उपकरणहरूको प्रयोग गरी ऋण उठाउने गरेको छ।

तालिका-३: विगत ५ आर्थिक वर्षको नेपाल सरकारको आन्तरिक ऋण निष्काशनको विवरण

(रु. करोडमा)

विवरण	आर्थिक वर्ष				
	२०७२/७३	२०७३/७४	२०७४/७५	२०७५/७६	२०७६/७७
कूल निष्काशन	**८७,७७.४५**	**८८,३३.७८**	**१,४४,७५.०९**	**९६,३८.२०**	**१,९४,६४.२३**
ट्रेजरी बिल	२०,५०.००	३३,००.००	७१,९५.८७	२६,४३.५०	९३,००.००
विकास ऋणपत्र	६२,००.००	५५,००.००	७२,००.००	६९,९४.७०	१,००,००.००
राष्ट्रिय बचतपत्र	०.००	०.००	०.००	०.००	०.००
नागरिक बचतपत्र	५,००.००	२८.५७	७५.११	०.००	१,६०.५२
बैदेशिक रोजगार बचतपत्र	२७.४५	५.२१	४.१२	०.००	३.७१
कूल गार्हस्थ्य उत्पादन	२६,०८,१८.००	३०,७७,१५.००	३४,५५,९५.००	३८,५८,९३.००	३९,१४,७१.००
कूल निष्काशनको कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँगको अनुपात	३.३७	२.८७	४.१९	२.५०	४.९७
कूल भुक्तानी	**५०,४०.२४**	**३८,७८.५१**	**३७,५६.२९**	**३४,३१.३१**	**३४,३९.७९**
ट्रेजरी बिल	२४,२९.९०	३८,६४.९९	३७,५२.००	२४,४९.००	२४,५७.४८
विकास ऋणपत्र	१०,१७.००	०.००	०.००	८,५०.००	७,४०.००
राष्ट्रिय बचतपत्र	१५,६८.००	०.००	०.००	९०.६५	०.००
नागरिक बचतपत्र	२५.००	१२.६६	०.००	३४.०२	२३३.९४
बैदेशिक रोजगार बचतपत्र	०.३४	०.८७	४.२९	७.६४	८.३७
खुद निष्कासन	**३७,३७.२१**	**४९,५५.२७**	**१,०७,१८.८१**	**६२,०६.८९**	**१,६०,२४.४४**
ट्रेजरी बिल	-३,७९.९०	-५,६४.९९	३४,४३.८७	१,९४.५०	६८,४२.५२
विकास ऋणपत्र	५१,८३.००	५५,००.००	७२,००.००	६१,४४.७०	९२,६०.००
राष्ट्रिय बचतपत्र	-१५,६८.००	०.००	०.००	-९०.६५	०.००
नागरिक बचतपत्र	४,७५.००	१५.९१	७५.११	-३४.०२	-७३.४२
बैदेशिक रोजगार बचतपत्र	२७.११	४.३४	-०.१७	-७.६४	-४.६६

स्रोतः *नेपाल राष्ट्र बैंक*

आर्थिक वर्ष २०७२/७३ मा कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँगको अनुपातमा ३.३७ प्रतिशत आन्तरिक ऋण निष्कासन भएकोमा आर्थिक वर्ष २०७६/७७ मा सो अनुपात बढेर ४.९७ प्रतिशत आन्तरिक ऋण निष्कासन भएको देखिन्छ। आन्तरिक ऋण निष्कासनको रकम आर्थिक वर्ष २०७५/७६ बाहेकका अन्य आर्थिक वर्षहरुमा बढ्दै गएको देखिन्छ तथापि न्यून आयस्तर भएका देशहरूका लागि आन्तरिक ऋण परिचालनको आदर्शतम मानिएको अनुपात अर्थात कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ५ प्रतिशतको सीमा भित्रै आन्तरिक ऋण रहेको देखिन्छ।

महालेखा नियन्त्रक कार्यालयले तयार गरेको आर्थिक वर्ष २०७६/७७ को नेपाल सरकारको ऋण दायित्वको वार्षिक प्रतिवेदन बमोजिम आन्तरिक ऋणतर्फ रु. १ खर्ब ९४ अर्ब ९० करोड र वैदेशिक ऋणतर्फ रु. १ खर्ब ६२ अर्ब ६१ करोड गरी कूल रु. ३ खर्ब ५७ अर्ब ५१ करोड बराबरको सार्वजनिक ऋण प्राप्ति गरेको देखिन्छ, जुन सोही आर्थिक वर्षको संशोधित कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ९.१३ प्रतिशत हुन आउँछ। उक्त सार्वजनिक ऋण मध्ये आन्तरिक ऋण कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ४.९८ प्रतिशत र वैदेशिक ऋण कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ४.१५ प्रतिशत रहेको देखिन्छ । आर्थिक बर्ष २०७६/७७ को अन्त्य सम्ममा नेपाल सरकारको कूल ऋण दायित्व रु. १४ खर्ब १९ अर्ब ८८ करोड पुगेको छ, जुन सो आर्थिक वर्षको संशोधित कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ३६.२७ प्रतिशत हुन आउँछ। यो अवधि सम्ममा तिर्न बाँकी कूल सार्वजनिक ऋण मध्ये आन्तरिक ऋण रु. ६ खर्ब १३ अर्ब ७४ करोड र वैदेशिक ऋण रु. ८ खर्ब ६ अर्ब १४ करोड पुगेको छ, जुन सोही आर्थिक वर्षको कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको आन्तरिक ऋण १५.६८ प्रतिशत र वैदेशिक ऋण २०.५९ प्रतिशत हुन आउँछ।

तालिका-४: विगत ५ आर्थिक वर्षको नेपाल सरकारको कूल आन्तरिक ऋण दायित्वको विवरण (रु. करोडमा)

विवरण	आर्थिक वर्ष				
	२०७२/७३	२०७३/७४	२०७४/७५	२०७५/७६	२०७६/७७
ट्रेजरी बिल	१,१६,०६	१,१०,४१	१,४४,८५	१,४६,७९	२,१५,२२
विकास ऋणपत्र	१,०८,९०	१,६३,९०	२,३५,९०	२,९७,३५	३,८९,९५
राष्ट्रिय बचतपत्र	९०.६५	९०.६५	९०.६५	०.००	०.००
नागरिक बचतपत्र	७,८१	७,९७	८,७१	८,३८	७,६४
वैदेशिक रोजगार बचतपत्र	४९	५३	५३	४५	४१
कूल आन्तरिक ऋण दायित्व	**२,३४,१६**	**२,८३,७१**	**३,९०,९०**	**४,५२,९७**	**६,१३,२१**
कूल गार्हस्थ्य उत्पादन#	२६,०८,१८	३०,७७,१५	३४,५५,९५	३८,५८,९३	**३९,१४,७१**
कूल आन्तरिक ऋणको कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँगको अनुपात	८.९८	९.२२	११.३१	११.७४	**१५.६६**

स्रोतः नेपाल राष्ट्र बैंक

आर्थिक वर्ष २०७२/७३ सम्मको भुक्तानी गर्न बाँकी आन्तरिक ऋणको रकम रु. २ खर्ब ३४ अर्ब १६ करोड कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँगको अनुपातमा ८.९८ प्रतिशत रहेकोमा आर्थिक वर्ष २०७६/७७ मा त्यस्तो रकम रु. ६ खर्ब १३ अर्ब २१ करोड कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँगको अनुपातमा १५.६६ प्रतिशत पुगेको देखिन्छ। भुक्तानी गर्न बाँकी कूल आन्तरिक ऋण रकमको कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँगको अनुपात हरेक आर्थिक वर्षमा बढ्दै गएको देखिन्छ।

केन्द्रीय तथ्याङ्क विभागले तयार गरेको आर्थिक वर्ष २०७७/७८ को राष्ट्रिय लेखा तथ्याङ्क बमोजिम चालु आर्थिक वर्षमा कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको वार्षिक वृद्धिदर आधारमूत मूल्यमा ३.९८ प्रतिशत हुने र चालू मूल्य अनुसार कूल गार्हस्थ्य उत्पादन उपभोक्ताको मूल्यमा रु. ४२ खर्ब ६६ अर्ब ३२ करोड रहेको प्रारम्भिक अनुमान छ ।

नेपाल राष्ट्र बैंकबाट प्रकाशित आर्थिक वर्ष २०७७/७८ को प्रथम आठ महिनाको तथ्याङ्क अनुसार यो अवधिमा नेपाल सरकारले रु. २० अर्ब ५० करोडको ट्रेजरी विल, रु. ९० अर्बको विकास ऋणपत्र, रु. २ अर्ब ५१ को लागरिक बचतपत्र र रु. १ करोड ५३ लाखको वैदेशिक रोजगार वचतपत्र गरी कूल रु. १ खर्ब १२ अर्ब ५२ करोड आन्तरिक ऋण परिचालन गरेको छ ।

सार्वजनिक ऋण परिचालन गरेका अन्य विकासशील मुलुकहरूको तुलनामा नेपालको कूल गार्हस्थ्य उत्पादनसँग तिर्न बाँकी सार्वजनिक ऋणको अनुपात सन्तोषजनक रहेको सन्दर्भमा नेपाल सरकारसँग थप ऋण परिचालनका लागि वित्तीय आधार (fiscal space) रहेको छ। नेपालको संविधान तथा प्रचलित कानूनले तीनै तहका सरकारले आन्तरिक ऋण लिन सक्ने व्यवस्था गरेकाले देशभित्र उपलब्ध वित्तीय स्रोतको अवस्था अनुसार ऋण परिचालन गर्न सकिन्छ। तर तीनै तहले परिचालन गर्ने ऋणका लागि उपलब्ध बजार भने एउटै रहेको र सोही बजारबाट निजी क्षेत्रले समेत ऋण लिने भएकाले सरकारले मात्र ठूलो ऋण उठाउन उपयुक्त हुँदैन। देशको समष्टिगत आर्थिक स्थायित्व हुने गरी पूँजी निर्माण र दीर्घकालीन लाभ दिने प्रकृतिका उत्पादनशील कार्यका लागि आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्ने तथा अनुत्पादक क्षेत्रमा आन्तरिक ऋणको परिचालन हुन नपाओस् भन्ने विषयमा त्यतिकै सजग हुनु पर्ने हुन्छ । सामान्यतया समग्र वित्तीय अवस्था खल्बलिन नदिनका लागि देहायका कारणले सरकारले ठूलो मात्रामा आन्तरिक ऋण परिचालन गर्न कठिन हुन्छः-

- आन्तरिक मुद्रा बजारमा उतार चढाव रहने र समय समयमा बैंक तथा वित्तीय संस्थाहरूसँग तरलताको समस्या रहने,
- सरकारले बढी ऋण लिंदा सोको प्रभाव बैंक तथा वित्तीय संस्थाको ब्याजदरमा पर्न गई समग्र वित्तीय प्रणालीमा समस्या देखिन सक्ने,
- देशमा हुने लगानीको अधिकतम हिस्सा निजी क्षेत्रको हुने भएकाले सरकारले मात्र बढी ऋण उठाउँदा निजी क्षेत्रको लगानी संकुचनको सम्भावना रहने,
- वित्तीय आधार (fiscal space) लाई मात्र दृष्टिगत गरी ऋण लिँदा ऋणको अनुत्पादक उपयोगको डर रहने।

प्रदेश तथा स्थानीय सरकारको खर्च आवश्यकता पूरा गर्न प्रदेशको हकमा सङ्घीय सञ्चित कोषबाट उपलब्ध हुने वित्तीय हस्तान्तरण र राजस्व बाँडफाँट एवं आफ्नो आन्तरिक आय तथा स्थानीय तहको हकमा सङ्घीय सञ्चित कोष र प्रदेश सञ्चित कोषबाट उपलब्ध हुने वित्तीय हस्तान्तरण र राजस्व बाँडफाँट एवं आफ्नो आन्तरिक आयका अतिरिक्त ती सङ्घीय इकाईहरूले संविधान तथा प्रचलित कानून बमोजिम आन्तरिक ऋण परिचालन गर्न सक्दछन् ।

प्रदेशगत रूपमा हेर्दा आर्थिक वर्ष २०७५/७६ का लागि प्रदेश नं. २ ले रु १ अर्ब, गण्डकी प्रदेशले रू. ८० करोड र कर्णाली प्रदेशले रु १ अर्ब आन्तरिक ऋणबाट खर्च व्यहोर्ने गरी बजेटमा अनुमान गरेको देखिन्छ। त्यसैगरी आर्थिक वर्ष २०७६/७७ मा प्रदेश नं. २ ले रू. १ अर्ब ३० करोड, गण्डकी प्रदेशले रू. ९८ करोड ८३ लाख ९२ हजार र कर्णाली प्रदेशले रू. ७५ करोड आन्तरिक ऋणबाट खर्च व्यहोर्ने गरी बजेटमा अनुमान गरेको देखिन्छ। ती आर्थिक वर्षहरूमा कुनै पनि प्रदेशले आन्तरिक ऋण उठाएको देखिएन तथापि सङ्घीय इकाईहरूले आयोगले सिफारिस गरेको सीमाभित्र रहेर मात्र ऋणको परिचालन गर्नु पर्दछ।

आर्थिक वर्ष २०७७/७८ का लागि प्रदेश सरकारले पेश गरेका वार्षिक बजेट तथा कार्यक्रम र आय-व्ययको विवरण अनुसार प्रदेश नं. २ र गण्डकी प्रदेशले रु. १/१ अर्ब आन्तरिक ऋण परिचालनको लक्ष्य सहित आय-व्यय विवरण पेश गरेका छन् तर हालसम्म आन्तरिक ऋण उठाएको भने देखिँदैन। स्थानीय तहहरूको वार्षिक बजेट तथा कार्यक्रम र आय-व्ययको विवरण निश्चित ढाँचामा स्वचालित रूपमा तयार नभएको अवस्थामा स्थानीय सरकारले पेश गरेका वार्षिक बजेट तथा कार्यक्रम र आय-व्ययको विवरणमा आन्तरिक ऋणबाट खर्च व्यहोर्ने गरी बजेटमा गरेको अनुमान सम्वन्धी एकीकृत तथ्याङ्कको अभाव छ। यस अवधिमा कुनै पनि स्थानीय सरकारले खुला बजारबाट आन्तरिक ऋण परिचालन गरेको पनि देखिदैन।

तथापि स्वायत्त वित्तीय मध्यस्थकर्ता संस्थाको रूपमा रहेको नगर विकास कोषबाट विभिन्न ४३ स्थानीय तहहरूले वि. सं. २०५९ देखि नै शहरी पूर्वाधार सम्बन्धी विभिन्न परियोजनाहरू कार्यान्वयन गर्न ऋण लिएको देखिन्छ। त्यस्तो ऋणको परिमाण उक्त कोषबाट प्राप्त २०७७ चैत्र २३ सम्मको तथ्याङ्क अनुसार रु. ३ अर्ब ८९ करोड रहेको छ। सो कोषबाट विभिन्न स्थानीय तहले न्यूनतम रु. १७ लाख देखि अधिकतम रु. ६६ करोड २८ लाख सम्म ऋण लिएको देखिन्छ। त्यस्तो ऋणको अवधि न्यूनतम ५ वर्षदेखि अधिकतम २० वर्षसम्म कायम भएको पाइन्छ। अन्य निकायबाट त्यस्तो खालको ऋण लिएको तथ्याङ्क आयोगमा प्राप्त भएको छैन।

एकातिर प्रदेश तथा स्थानीय तह स्तरमा विश्लेषणका लागि पर्याप्त आर्थिक सूचकहरूको कमी रहेको छ भने अर्कोतर्फ आन्तरिक ऋण लिन आवश्यक पर्ने थप कानूनी, संरचनात्मक र

प्रक्रियात्मक व्यवस्था भइसकेको अवस्था छैन। समग्र अर्थतन्त्रलाई प्रतिनिधित्व गर्ने आर्थिक सूचकहरूमा प्रदेश तथा स्थानीय तहको हिस्सा रहेको भए तापनि त्यो हिस्सालाई तत्काल विश्लेषण गर्न आवश्यक पर्ने प्रदेश तथा स्थानीय तह स्तरीय खण्डिकृत आर्थिक सूचकहरू व्यवस्थित भइनसकेको अवस्थामा त्यसको विश्लेषण गरेर प्रदेश तथा स्थानीय सरकारहरूको ऋण उठाउन सक्ने क्षमता आँकलन गर्न कठिन हुने देखिन्छ। खण्डिकृत तथ्याङ्कहरूको अभावमा प्रदेश तथा स्थानीय सरकारहरूले आय अनुमानभन्दा बाहेकका आधारमा ऋण उठाउने र ऋणको सावाँ ब्याज भुक्तानी गर्ने विषय यकिन गर्न सकिने अवस्था पनि छैन। तसर्थ प्रदेश तथा स्थानीय सरकारले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको सीमा ती सरकारहरुले परिचालन गर्न सक्ने राजस्व रकमको आधारमा तिर्न सक्ने क्षमता समेत आँकलन गरी निर्धारण गर्नुपर्ने देखिन्छ। प्रदेश तथा स्थानीय सरकारको आफ्नो आन्तरिक स्रोत सबल भइनसकेको अवस्थामा ऋण मात्र लिने तर भुक्तानी गर्न नसकी ऋणको थप बोझमा पर्नसक्ने अवस्था आउन नपाओस् भन्ने विषयमा त्यतिकै सजग हुनु पर्ने हुन्छ ।

तालिका-५: प्रदेश सरकारहरूको राजस्वको स्थिति

(रु. लाखमा)

आ.व. २०७५/७६ को राजस्व आय#	आ.व. २०७६/७७ को राजस्व आय#	आ.व. २०७७/७८ को राजस्व आयको अनुमान*	आ.व. २०७८/७९ को राजस्व आयको अनुमान*
६८,७२,२०	७०,४५,१५	७२,२२,६९	७४,०४,७०

 # महालेखा नियन्त्रक कार्यालयले तयार गरेको वार्षिक विवरण बमोजिमको प्रदेश सरकारहरुको आन्तरिक आय र राजस्व बाँडफाँटबाट प्राप्त रकम समेतको राजस्व आय गणना गरिएको।

** आर्थिक वर्ष २०७५/७६ बाट २०७६/७७ मा भएको वृद्धि प्रतिशतका आधारमा आर्थिक वर्ष २०७७/७८ र २०७८/७९ को राजस्व आयको अनुमान गरिएको।*

तालिका-६: स्थानीय सरकारहरूको राजस्वको स्थिति

(रु. लाखमा)

आ.व. २०७५/७६ को राजस्व आय#	आ.व. २०७६/७७ को राजस्व आय#	आ.व. २०७७/७८ को राजस्व आयको अनुमान*	आ.व. २०७८/७९ को राजस्व आयको अनुमान*
७५,५१,१७	८४,६८,२१	९४,९६,२५	१,०६,४९,१०

 # महालेखा नियन्त्रक कार्यालयले तयार गरेको वार्षिक विवरण बमोजिमको स्थानीय सरकारहरुको आन्तरिक राजस्व र राजस्व बाँडफाँटबाट प्राप्त रकम समेतको राजस्व आय ।

** आर्थिक वर्ष २०७५/७६ बाट २०७६/७७ मा भएको वृद्धि प्रतिशतका आधारमा आर्थिक वर्ष २०७७/७८ र २०७८/७९ को राजस्व आयको अनुमान गरिएको।*

८. आर्थिक वर्ष २०७८/७९ को लागि आन्तरिक ऋणको सीमा सिफारिस

नेपाल सरकार अर्थ मन्त्रालय, नेपाल राष्ट्र बैंक, सार्वजनिक ऋण व्यवस्थापन कार्यालय, प्रदेश सरकार, केही स्थानीय तह र यस सम्बन्धी विषयविज्ञ लगायतसँग भएको छलफल तथा राय परामर्श एवं माथि विश्लेषित तथ्याङ्क समेतका आधारमा आर्थिक वर्ष २०७८/७९ को लागि प्रक्षेपित कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ५.५ प्रतिशतको सीमा भित्र रही आन्तरिक ऋण परिचालन हुनु वाञ्छनीय हुने देखिन्छ । तदनुरूप सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको सीमा देहाय अनुसार निर्धारण गरी सिफारिस गरिएको छः-

(क) सङ्घ सरकार (नेपाल सरकार)

नेपाल सरकारले तत्कालको समष्टिगत आर्थिक स्थिति, प्रदेश तथा स्थानीय तहले परिचालन गर्ने आन्तरिक ऋणको अवस्था र बजारको स्थिति समेत विश्लेषण गरी आर्थिक वर्ष २०७८/७९ को प्रक्षेपित कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ५.५ प्रतिशतमा नबढ्ने गरी आन्तरिक ऋण उठाउने।

विकाशशील देशका अन्तर्राष्ट्रिय अभ्यास, अर्थतन्त्रको प्रशोचन क्षमता, माथि प्रस्तुत समग्र आर्थिक सूचकहरूको विश्लेषण, आर्थिक स्थायित्व र दीगो आर्थिक वृद्धिलाई सँगसँगै लैजानुपर्ने चुनौती, सैद्धान्तिक आधार र प्रभावकारी सार्वजनिक ऋण व्यवस्थापनको दृष्टिकोणले आन्तरिक ऋणको सीमा कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ५ प्रतिशतको सीमाभित्रै कायम गर्नु वाञ्छनीय भएतापनि आर्थिक वर्ष २०७८/७९ मा समेत कोभिड-१९ को महामारीले गर्दा आन्तरिक आय सङ्कुचन हुन सक्ने र प्रकोप व्यवस्थापन गर्न तथा सेवा क्षेत्रलाई चलायमान बनाइराख्न समेत आवश्यक पर्ने थप स्रोतको व्यवस्थापनका लागि आन्तरिक ऋणको अधिकतम सीमा कूल गार्हस्थ्य उत्पादनको ५.५ प्रतिशतसम्म कामय गर्नुपर्ने वाध्यात्मक अवस्था रहेको।

(ख) प्रदेश सरकार

प्रदेश सरकारले आर्थिक वर्ष २०७८/७९ मा नेपाल सरकारबाट प्राप्त हुने राजस्व बाँडफाँट र प्रदेश सरकारको आफ्नो आन्तरिक स्रोतबाट प्राप्त हुने राजस्वको योगफलको १२ प्रतिशतमा नबढ्ने गरी आन्तरिक ऋण उठाउने।

(ग) स्थानीय सरकार (स्थानीय तह)

स्थानीय तहले आर्थिक वर्ष २०७८/७९ मा नेपाल सरकार र प्रदेश सरकारबाट प्राप्त हुने राजस्व बाँडफाँट (सवारी साधान करको वाँडफाँटको रकम समेत) र स्थानीय तहको

आफ्नो आन्तरिक स्रोतबाट प्राप्त हुने राजस्वको योगफलको १२ प्रतिशतमा नबढ्ने गरी आन्तरिक ऋण उठाउने।

९. आन्तरिक ऋण उठाउने सम्बन्धमा आयोगका सुझावहरू

संवैधानिक व्यवस्था र कानुनी प्रावधानहरूलाई दृष्टिगत गर्दै सिफारिस गरिएको सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारले लिन सक्ने आन्तरिक ऋणको उल्लिखित सीमाको कार्यान्वयनका सन्दर्भमा आयोगको तर्फबाट निम्न बमोजिमका सुझावहरू दिइएको छ :

क. सार्वजनिक ऋणको उद्देश्य स्पष्ट हुनुपर्दछ। आन्तरिक ऋण उठाउँदा उच्च तथा दीगो आर्थिक वृद्धि, रोजगारी सिर्जना र उत्पादकत्व वृद्धिका लागि हुनुपर्छ। अनुत्पादक अनुदान वा चालू खर्चका लागि आन्तरिक ऋणको प्रयोग गर्नु उपयुक्त हुँदैन।

ख. देशको समष्टिगत आर्थिक स्थायित्व हुने गरी पूँजी निर्माण र दीर्घकालीन लाभ दिने प्रकृतिका उत्पादनशील कार्यका लागि आन्तरिक ऋणको परिचालन देहाय अनुसार गर्नु पर्दछ :

१. पूँजी निर्माण र दीर्घकालीन लाभ दिने प्रकृतिका उत्पादनशील, रोजगारमूलक तथा आन्तरिक आय बढाउने क्षेत्रमा आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्ने।

२. ऋण लगानी गरी सञ्चालन हुने योजनाबाट प्राप्त हुने प्रतिफलबाट सो योजनामा गरिएको ऋण लगानीको साँवा र ब्याज भुक्तानी गर्ने सुनिश्चित भएका योजनामा आन्तरिक ऋण परिचालन गर्ने।

३. "समृद्ध नेपाल, सुखी नेपाली" को अवधारणा सहितको तीव्र आर्थिक विकास र समृद्धिको दीर्घकालीन सोच बमोजिमका राष्ट्रिय लक्ष्य हासिल गर्न सङ्घ, प्रदेश र स्थानीय सरकारले समन्वयात्मक रूपमा आर्थिक तथा भौतिक पूर्वाधार निर्माण गर्ने कार्यका लागि आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्ने।

४. आन्तरिक ऋणको परिचालन कुन योजनाका लागि कुन खर्च शीर्षकमा गर्ने वा कुन खर्च शीर्षकमा गरियो भनेर बजेट विनियोजन गर्दा कार्यक्रमगत र आयोजनागत रूपमा बजेट वक्तव्य तथा व्यय अनुमानको विवरण (खर्च शीर्षकगत र स्रोतगत समेत) मा स्पष्ट उल्लेख गर्ने व्यवस्था गर्नु पर्ने।

५. चालू प्रकृतिका र प्रशासनिक खर्चका लागि आन्तरिक ऋण परिचालन नगर्ने। अनुत्पादक क्षेत्रमा आन्तरिक ऋण परिचालन नगर्ने।

ग. राष्ट्रिय विकासका लक्ष्य हासिल गर्न राष्ट्रिय अर्थतन्त्र सुदृढ गर्ने कार्यमा सार्वजनिक, निजी, सहकारी र अन्य क्षेत्रबिचको सहभागिता तथा साझेदारी बढाउन मद्दत पुग्ने गरी तीनै तहका सरकारबिच समन्वय कायम गरी आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्नु पर्दछ।

घ. नेपाल सरकार, प्रदेश तथा स्थानीय तहले आन्तरिक ऋणबाट खर्च व्यहोर्ने गरी बजेट अनुमान गर्दा र आन्तरिक ऋण उठाउदा आयोगले सिफारिस गरेको सीमाभित्र रहनु पर्दछ।

ङ. ऋण व्यवस्थापन रणनीति तर्जुमा गरी जोखिम र लागतको विश्लेषण गर्नु पर्दछ। त्यसको लागि मुख्य नीतिगत क्षेत्रका जोखिमहरू र आधाररेखा अनुमान (baseline projection) तयार गर्नुपर्दछ। साथै यसका लागि विभिन्न नीतिहरूबिच समन्वय हुनुपर्दछ।

च. लागत र जोखिमका आधारमा वैकल्पिक रणनीतिहरूको पहिचान, विश्लेषण र श्रेणीक्रम यकीन गर्नुपर्दछ।

छ. आन्तरिक बजार विकासको आक्रामक रणनीतिको अवलम्बन गर्ने हो भने मुद्राको स्तरीकरण समेत गर्नु उपयुक्त हुन्छ।

ज. स्थानीय शहरी पूर्वाधारका क्षेत्रमा ऋण प्रवाह गर्ने प्रयोजनका साथ स्थापना भएका नगर विकास कोष जस्ता विशिष्टीकृत वित्तीय मध्यस्थकर्ता संस्था र अन्य कानून बमोजिम ऋण परिचालन गर्न सक्ने निकायले गर्ने ऋण लगानीको रकमलाई आयोगले सिफारिस गरेको सम्बन्धित सङ्घीय इकाईको आन्तरिक ऋणको सीमाभित्र व्यवस्थित गर्नु पर्दछ।

झ. बजेट विनियोजन र स्रोत व्यवस्थापनको अनुमान अनुरूप आन्तरिक ऋण उठाउँदा ऋण परिचालन गरिने योजनाको कार्यान्वयन स्थिति (खर्चको अवस्था) सँग तादात्म्यता कायम गर्नु पर्दछ।

ञ. सार्वजनिक वित्त नीतिले भविष्यको वित्तीय आवश्यकता र ऋण व्यवस्थापकको व्यवस्थापन क्षमतालाई प्रभाव पार्ने हुँदा बढ्दो आन्तरिक ऋणभारले ऋण भुक्तानी क्षमताको विश्वासको स्तर (credit rating) बढाउन वा जोखिम प्रिमियम (risk premium) घटाउन कठिन भै भविष्यमा ऋणको लागत अझ बढ्न जाने हुन्छ। विभिन्न सार्वजनिक संस्थानहरूका लागि ऋण लिन जमानी बसेको कारणले सिर्जना भएको प्रासङ्गिक दायित्व (contingent liabilities) को परिमाण बढ्दै जाने तर ती संस्थानहरूको ऋण तिर्ने क्षमता अझ कमजोर हुँदै गएको परिस्थितिमा भविष्यमा यस्ता दायित्व बहन गर्ने कुरामा थप सचेत हुनु आवश्यक छ किनकि यस्तो दायित्व बढ्दै जाँदा ऋण व्यवस्थापनको उद्देश्य हासिल हुन थप कठिन हुँदै जान्छ।

ट. प्रदेश तथा स्थानीय तहले आन्तरिक ऋण लिन आवश्यक पर्ने थप कानुनी, संरचनात्मक र प्रक्रियात्मक व्यवस्था गर्नु पर्दछ।

ठ. नेपाल सरकार, प्रदेश तथा स्थानीय तहले लिने आन्तरिक ऋणको एकीकृत व्यवस्थापन, लेखाङ्कन र प्रतिवेदन प्रणालीको विकास गरी कार्यान्वयन गर्नु जरुरी छ। सबै सम्वद्ध निकायले राख्ने आन्तरिक ऋणको विवरण तथा तथ्याङ्कमा एकरूपता कायम गर्नु पर्दछ।

ड. आन्तरिक ऋणको परिचालनले अर्थतन्त्रमा अनुकूल एवं प्रतिकूल दुबै प्रभाव पार्न सक्ने हुँदा आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्दा अर्थतन्त्रमा अनुकूल प्रभाव पार्ने गरी लागत लाभको विश्लेषण (cost benefit analysis) समेत गरेर आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्नु पर्दछ ।

ढ. ऋणको भुक्तानी गर्दा अतिरिक्त बोझ महसुस गर्नु नपर्नेगरी तथा भावी पुस्ताले भुक्तानी गर्नुपर्दा पनि असहजता महसुस गर्न नपर्ने गरी उपयुक्त उपकरण छनौट गरी आन्तरिक ऋणको परिचालन गर्नु पर्दछ।

ण. सार्वजनिक ऋण परिचालनको प्रवृत्ति बढ्दो क्रममा रहेको छ। साँवा भुक्तानीको प्रवृत्ति कुनै वर्ष घट्ने र कुनै वर्ष बढ्ने गरेको देखिन्छ भने व्याज भुक्तानीको प्रवृत्ति निरन्तर बढ्दो क्रममा देखिन्छ। यसले ऋणको दायित्वमा झनै बढोत्तरी ल्याउने हुन्छ । तसर्थ ऋण सेवा खर्चमा कमी ल्याउने गरी साँवा भुक्तानी पनि सोही अनुसार व्यवस्थित गर्ने व्यवस्था मिलाउनु पर्दछ।

त. दीर्घकालीन संरचनागत तत्वहरूमा पुनरावलोकन गर्नुपर्दछ।

थ. ऋण व्यवस्थापनको पारदर्शिता र उत्तरदायित्व निर्धारण गरी वित्तीय बजार र ऋण लिनेबिचमा विश्वासको वातावरण अझ सुदृढ बनाउनु जरुरी हुन्छ।

द. बजेट अङ्क समायोजन हुँदा यथासम्भव आन्तरिक ऋणको सीमाङ्क समेत समायोजन गर्नेतर्फ ध्यान दिनु पर्दछ।